

Буйниятъ вѣтръ.

I.

Далече, далече въ океана имало островъ. Тамъ било студено, тѣжно и пусто.

Страшно било тамъ. Моряцитѣ се страхували отъ този островъ: той билъ покритъ съ голѣми камъни, които се спускали дълбоко въ морето. Подъ водата камънитѣ не се виждали, но въ тѣхъ се разбивали корабитѣ.

Живѣлъ на острова само буйниятъ вѣтръ. Той си играелъ съ облацитѣ, гонѣлъ корабитѣ, като надувалъ платната имъ и ги носѣлъ по морето като голѣми птици. Когато почивалъ на своя островъ, въ океана било спокойно и тихо.

Буйниятъ вѣтръ ималъ другари, съ които ходилъ да се бие. Тогава се подигнала страшна буря. Небето се покривало съ черни облаци, океанътъ ставалъ черъ, вълни се подигали високо и съ шумъ падали, като покривали всичко съ бѣла пѣна. А вѣтрътъ лудувалъ наоколо, гонѣлъ облацитѣ, потопявалъ корабитѣ и ревалъ като дивъ звѣръ.

Така живѣлъ буйниятъ вѣтръ. Най-послѣ му омръзнало да се бори, да троши кораби; пощѣло му се да види, какво става тамъ далече задъ морето и полетѣлъ нататѣкъ.

II.

Задъ морето се простиралъ тихъ, свѣтълъ брѣгъ, зелени дървета, жлътъ пѣськъ. Тамъ духалъ топълъ вѣтрецъ, Зефиръ. Буйниятъ вѣтръ се срѣщналъ съ него и го попиталъ, дѣ живѣе и какво прави.

— Азъ служа на Лѣтната царица, отговорилъ Зефирътъ, сега ѝ нося зрънца за градинката ѝ.

Буйниятъ вѣтръ полетѣлъ слѣдъ него.

Слушай, ти ще се скриешъ задъ дърветата и нѣма да духашъ силно, продължилъ Зефирътъ.—Лѣтната царица се страхува отъ студа